

Svētais

"Kas ir svētais?" jautāja māceklis
"Tas, kurš mīl," atbildēja Skolotājs.

Sieviete, kas bieži tika sāpināta un bija dusmīga aizgāja pie Skolotāja. "Skolotāj", viņa sacīja, "cilvēki pret mani izturas aizskaroši, un katra piezīme liek man dusmoties un būt nomāktai. Vai tu lūdzu man neiedotu kādu amulciu vai formulu, kas mani aizsargātu prēt viņu negatīvajām domām."

Skolotājs atbildēja: "Tikai Mīlestība! Mīlestība ir vienīgā un vislabākā aizsardzība."

Dievs sievietei jautāja, "Vai tu mani mīli?"
"Jā, es mīlu," viņa atbildēja. "Vai tu redzi, kā es dekorēju tavu altāri katru dienu?"
"Tas nav pieteikami," Dievs atbildēja

Pēc brīža viņš atnāca pie viņas atkal un pavaicāja to pašu jautājumu.
"Jā, es tevi mīlu" viņa atbildēja "es sevi mīlu"
"Tas nav pietiekami," Dievs atbildēja

Viņš devās pie viņas vēl trešo reizi un vaicāja, "Vai tu mani mīli?"
"Jā, es mīlu cilvēkus, kas man apkārt"
Beidzot Dievs bija apmierināts.

Pieņemoties ticībā

Starp zāli un krūmiem paslēpusies uz zemes gulēja sīka ozolzīle. Netālu no viņas auga varens ozols ar kuplu lapu vainagu. Brīdi pa brīdim, ozolzīle pameta acis uz ozolu un nopūtās. "Ak, ozol! Cik skaists un stīps tu esi! Cik

lepns un majestātisks! Ikviens tevi apbrīno, putni meklē pie tevis patvērumu un cilvēki meklē tavu ēnu". Katru dienu viņa slepeni lūkojās uz vareno koku un lēja gaužas asaras.

" Es esmu tik sīka un nenozīmīga. Pat saules stari nevar līdz manīm aizsniegties".

Kādu dienu ozols dzirdēja viņas gaudas.

"Mazā zīle, kāpēc tu raudi?"

" Es nevaru pārstāt raudāt, jo es neesmu nekas, salīdzinājumā ar tevi. Paskaties, cik spoži tu mirdzi saulē, spēlējies ar vēju, un cik daudz putni meklē tavu patvērumu. Bet kas gan es esmu? Es šeit guļu ēnā uz mitrās zemes pilnīgi viena".

Ozols iedārdējās smieklos , " Ak, mazā zīle, vai tad tu nezini, ka tu reiz būsi tāds pats ozols kā es?"

"Ko, vai tagad tu par mani smeijies?" zīle iesaucās un saka raudāt vēl skaļāk.

"Nē, nē," ozols papurināja savu vainagu. " To es tev atklāti stāstu. Tu arī esi ozols!"

"Ozols? Kā tad! Tikai palūkojies uz mani: cik nožēlojama es esmu salīdzinājumā ar tevi. Tu esi liels un es esmu maza, tev ir varens vainags, bet man nav pat viens zariņš, tev ir vesels pulks putnu, bet es esmu izmesta laukā. Kā gan es varu būt tāda pati kā tu?"

Tad ozols palūkojās uz viņu ar iecietīgu smaidu un sacīja, "Mans tēls jau ir tevī, ļauj tam augt."

Mazā zīle samulsa. Ko šis milzis runā? Viņš droši vien ar viņu jokojas.

"Nē, mazais ozol, es tevi necenšos izjokot," ozols lasīja savas mazās draudzenes domas. **"Vienu dienu tu arī kļūsi par to, kas es esmu tagad."**

Brīnums

Māceklis devās pie Skolotāja, kas kā visi runāja spēja paveikt brīnumus. "Es gribu, lai tu mani māci, lai es varētu kļūt tāds pats kā tu" viņš sacīja.

Skolotājs atbildēja, "Ja tu gribi, lai es tevi mācu, tev jāspēj paveikt vismaz viens brīnums. Ej un trenējies! Pēc gada mēs redzēsim, ko tu būsi iemācījies."

Māceklis nolīda vientulībā un praktizējās no dienas uz dienu. Kad gads pagāja, viņš atgriezās pie Skolotāja un sacīja, "Skolotāj, es to esmu paveicis!"

Skolotājs sēdēja savā ierastajā vietā Saules pielietā mājas priekšā, sakot:

"Parādi, kas tev ir sanācis"

"Skaties, Skolotāj, es varu paveikt dziedināšanas brīnumu. Lai kam es pieskartos –cilvēkam vai dzīvniekam-viņam paliek labāk."

Skolotājs pat neatvēra acis un teica "Tas nav nekāds brīnums, jebkurš to var izdarīt. Ej un trenējies vēl vienu gadu! "

Māceklis bija bēdīgs. Viņam nebija citas izvēles, bet viņš atgriezās mežos un trenējās cītīgāk kā pirms tam. Gads pagāja ātri un viņš devās pie Skolotāja atkal. "Skolotāj," viņš sacīja, "Pa šo laiku es esmu sagatavojis īstu brīnumu. Paskaties, es varu radīt visu, ko es vēlos, tas parādās un izzūd manās rokās atkal. Es varu lidot pa gaisu un staigāt pa ūdens virsmu. Tie taču ir īsti brīnumi? Atkal, Skolotājs pat neatvēra savas acis un sacīja: "Tie nav brīnumi, jebkurš to var izdarīt. Ej un trenējies vēl vienu gadu!"

Gads pagāja. Māceklis rādīja Skolotājam katru gadu jaunus brīnumus, bet Skolotājs ne ar ko nebija apmierināts. Vienu dienu māceklis atnāca tuksam rokām. Skolotājs sacīja, " Parādi, ka tev ir sanācis".

"Nekas," māceklis klusi sacīja " Zinot jūs visus šos gadus, es esmu attīstījis spēju piedot. Bet es neticu, ka tas ir kaut kas īpašs."

Skolotājs atvēra acis un iesmējās, "Piedošanu? Jā, tas ir brīnums.Tas ir tas, ko katrs nespēj atspoguļot."

Tikai tad viņš sāka to mācīt.

Dziedināšana

"Kungs, izrādi man žēlastību!" sieviete raudāja un lūdzās. "Dziedini manu dvēseli!"

Un Kungs viņu izdzirdēja.Viņš uzsūtīja viņai slimību!

Cilvēks

Sievietei vajadzēja naudu un viņa lūdza Dievu. "Dievs, lūdzu pasargā mani no šīs grūtās situācijas. Palīdzi man dabūt mazliet naudas."

Nākamajā dienā viņa saņēma ziņu, ka viņa ir dabūjusi labi apmaksātu darbu.

"Tagad es zinu," viņa sacīja un vēstīja to visur citur, "Dievs ir! Dievs ir! Dievs ir!!"

Bet šī sieviete nebja smaga darba darītāja, viņa bieži kavēja darbu un bija diezgan slinka. Pēc pāris mēnešiem viņas priekšnieks viņu izsauca pie sevis,

lai paziņotu, ka viņa ir atlaista. Tad sievietē kļuva nikna. Viņa savu niknumu vēstīja visur: "Dievs nav! Dievs nav! Dievs nav!"

Lūdzēja

Templī bija grāmata, kurā cilvēki rakstīja savas lūgšanas un vēlmes. Vienā no lappusēm bija rakstīts, "Dievs, lūdzu, esi tik žēlsirdīgs un sodi to sievieti, dēļ kuras mans vīrs mani atstāja. "

Pravietis

Skolotājs ceļoja pa pasauli trīs gadus, mācot par savas dzīves gudrībām. Pirms viņš devās projām, viņš mācekļiem vaicāja, " Vai tu mani atpazīsi, kad es atkal atgriezīšos?"

Tie apliecināja, ka atpazīs savu Skolotāju jebkurā laikā un jebkurā vietā. Bija pagājuši pāris gadi kopš Skolotājs bija projām, un Skolotājs nolēma pārbaudīt, cik labi viņa mācekļi bija viņu sapratuši. Viņš noskuva savu bārdu, nogrieza matus, samainīja drēbes un atgriezās pie saviem mācekļiem. Viņš dzīvoja un mācīja to gudrību, ko viņš jau bija nesis cilvēkiem vairākus gadus atpakaļ.

" Kas ir šis savādnieks?" mācekļi pie sevis vaicāja " Ko viņš te sludina? Nometāsim viņu ar akmeņiem!"

Un viņi viņu nomētāja ar akmeņiem!

Pagāja gadu simteņi un Skolotājs nolēma atkal atgriezties pie saviem mācekļiem. Šoreiz viņš runāja svešā valodā un bija tērpies svešzemnieku drānās. Mācekļi bija nikni, " Viņš nav mūsējais! Viņš ir svešinieks! Izraidīsim viņu!"

Un viņi viņu izraidīja!

Viņš nāca atkal un atkal- dažādās drēbēs un dažādos tēlos, un cilvēki viņu lādēja atkal un atkal. Dievs viņu vēroja un vienu dienu vaicāja, "Tu staigā cilvēku vidū jau veselu mūžību. Ko gan tu meklē? "

Skolotājs atbildēja, "Es meklēju kādu, kas mani atpazīs pēc manas sirds, nevis pēc manām drēbēm!"

Mācekļi teica: "Mēs gaidām, kad atnāks mūsu Mesija!"

"Kāds ir jūsu Mesija?" kāds vaicāja.

Mācekļi pacēla viņa bildi, bet neko neteica par viņa sirdi.

Tukšums

Dievs piedāvāja viņa krūzi saviem mācekļiem un vaicāja, "Kas uzdrīkstēsies dzert no Manis?"

Ļaudis lūkojās viens uz otru un šūpoja galvas, "Mēs nevaram, mūsu Kungs. Jūsu vīns ir tik stiprs, un mēs gribam palikt skaidri". "Skaidri!" Dievs iesmējās, "Par kādu saidrību jūs runājat! Jūs uzskatāt, ka dzīvojat skaidrībā iznīcinot viens otru un zemi, kurā dzīvojat?"

Nezināmā valoda

Diviem vīriem bija jādodas uz svešām zemēm. Pirmais vīrs bija ļoti mācīts un zināja desmit valodas, taču otrais vīrs varēja sarunāties tikai savā mātes valodā. Vienu dienu strauja upe šķērsoja viņu ceļu. Viņi nespēja atrast pārceltuvi, tadēļ lūdza vietējiem iedzīvotājiem palīdzību. Mācītais vīrs pakavējās savās atmiņās un atskārta, ka zina šīs puses valodu. Viņš devās pie vietējiem iedzīvotājiem un pastāstīja par grūtībām. Bet cilvēki izturējās tā, it kā viņu nedzirdētu un turpināja katrs savu darbu.

"Ļauj man pamēģināt", teica otrais vīrs. Mācītais vīrs uz runātāju dīvaini palūkojās, jo viņš zināja tikai savu dzimto valodu, nevienu citu. Nepagāja necik ilgs laiks, kad vīrs atgriezās un viņam sekoja cilvēki no visa ciema. Viņi nesa koka dēļus, darbarīkus, virves, un viņi dziedāja un smējās.

Mācītais vīrs lūkojās uz dīvaino sabiedrību un nespēja noticēt savām acīm, - pāris stundās jaunā pārceltuve bija gatava.

Kad abi vīri bija šķērsojuši upi, mācītais vīrs vaicāja, "Saki man, kā gan tu varēji pārliecināt visu ciemu uzcelt tiltu? Es varu sarunāties desmit valodās, bet es to nespēju izdarīt."

"Jā," otrs vīrs teica, "neskatoties uz to, ka tu runā desmit valodās, tu nevari runāt vienā, kurā es varu- un tā ir sirds valoda".

Piedošana

Vīrs dzēra daudz vīnu un bija piedzēries. Viņš sāka lūgties, "Dievs, piedod man! Dievs, piedod man!"

Bet Dievs atbildēja, "Tev ir piedots, bet tev ir jāpiedod piedzeršanās sev pašam."
"

Lielas un mazas lietas

Jauns un daudzsološs dēls aizgāja pie sava tēva.

"Tēvs, es gribētu paveikt dzīvē lielas lietas!"

Viņa tēvs atbildēja, "Tas ir skaisti, mans dēls. Tatad - piedot!"

Dēls smejās, "Ak, tēvs. Tu nesapрати. Es gribētu paveikt lielas lietas."

Cilvēka domas

Bija sējas laiks, un zemnieki devās uz saviem laukiem, lai sētu. Viņi izlēma maksāt nedaudz vairāk naudas, lai nopirktu labas sēklas. Starp viņiem bija viens lauksaimnieks, kurš vēlējās nopelnīt vairāk naudas un sēja lētas sliktas kvalitātes sēklas.

"Es maldināšu citus lauksaimniekus," viņš domāja, "neviens neredzēs tās sēklas, ko es iesēju, un neviens neraks un nepārbaudīs, kas ir zem zemes".

Viņš tā arī izdarīja, un, kamēr citi zemnieki sajoza ciešāk savas jostas, viņš skaitīja savas zelta monētas, ko bija ietaupījis, pērkot lētākas sēklas. Pavasaris pagāja, pagāja arī vasara, un pienāca ražas laiks. Apsētā lauka izskats lauksaimnieku pārsteidza. Visur bija laba raža, bet viņa lauks bija pilns ar izkaltušiem stublājiem. Izmisis, viņš stāvēja lauka vidū un dzirdēja balsi no augšas: "Tu vari apmuļķot visus lauksaimniekus, bet mani tu nevari piemuļķot!"

Brīvā griba

Zvejniekam bija divi dēli. Pienāca laiks, kad viņš gribēja mest mieru un nodot savu darbu dēliem. Kādu rītu viņš aicināja viņus ar viņu zvejot, lai atklātu viņiem jūras noslēpumus.

"Esmu uzaudzinājis divus brīnišķīgus dēlus, man bija laba sieva, un uz galda vienmēr ir bijis pietiekami daudz maizes un zivju. Visi mani draugi ir miruši, dažus paņēma jūra, citus rūpes. Cilvēki man jautā, kā es varēju izdzīvot tūkstošiem vētrās un negaisos, negantajos viļņos un tveicē."

Zvejnieks uz brīdi apklusā un vienīgais, ko varēja sadzirdēt, bija tikai vieglas ūdens šļakatas, kas sitās gar laivas malām. Tad viņš turpināja, "Mani dārgie dēli, es gribu jums izstāstīt savas laimes noslēpumu. Es esmu vienmēr cienījis jūru kā savu Saimnieku. Es zinu, ka viņas griba ir daudz stingrāka par manējo, un es esmu vienmēr tai bijis uzticīgs kalps. Kad vētra uznāca, es mēģināju pēc iespējas ātrāk laivu dabūt drošā vietā, nevis uzdot sev jautājumu, kāpēc tā notiek. Kad jūra bija mierīga, es nekad nevaicāju, kāpēc, bet uzvilku buras un turējos pa vējam. Kad loms bija labs, es nekad nevaicāju kāpēc, bet pieņēmu to ar pateicību. Kad jūra mani atstāja izsalkušu, es nekad nevaicāju, kāpēc, jo es zināju, ka šoreiz paveicās, kādam citam. Es vienmēr esmu mīlējis Saimnieku bez jautājumiem!"

Atkal iestājās klusums. Zvejnieks maigi noglāstīja ūdens virsmu ar savām rokām un iesmēla mazliet ūdens savā plaukstā.

"Tēvs," dēli sacīja, "vai tas ir noslēpums, kuru tu vēlējies mums nodot?"

"Jā," zvejnieks atbildēja "Tas ir noslēpums. Es nodevu savu gribu Saimnieka ziņā!"

Pastāvība

Dārznieks mīlēja savu dārzu. Viņš audzēja visskaistākās puķes, saldi maržīgās rozes, spurnainās asteres, maigās pīpenes. Viņš nāca katru dienu un rūpējās par savām puķēm, laistīja tās, noņēma vītušās lapas, uzrušināja zemi.

Visu laiku, viņš ar tām mīļi sarunājās, dziedāja tām, priecājās par jebkuru sīkāko pārmaiņu. Pateicoties viņa mīlestībai, puķes bija īpaši skaistas, un ikviens piekrita, ka neviens dārzs tuvu un tālu nav šim līdzīgs.

Bet kaimiņos bija citi dārznieki, un viņos gruzdēja skaudība. Kādu nakti viņi sapulcējās, slepeni iznīcināja un izrāva visas dārznieka puķes. Kad viņš no rīta piecēlās, viņa acu priekšā pavērās bēdīgs skats. Rožu ziedi bija izkaisīti pa visu zemi, pumpuri bija izplēsti no kātiem, pīpenes bija salauztas, un citas puķes bija izrautas un nosviestas zemē. Kādu brīdi dārznieks jutās bēdīgs, bet tad viņš sāka atjaunot dārzu. Ar milzīgu rūpību viņš nogludināja lapas, pārbaudīja saknes, nogrieza stublājus un iestādīja jaunus stādus. Pēc vairāku mēnešu smaga darba, dārzs bija tik pat skaists kā vienmēr. Un pat skaistāks!

Greizsirdīgie cilvēkiem kaimiņos nevarēja rast mieru, un viņi atkal apvienojās un izpostīja dārzu vēlreiz. Un atkal dārznieks nekrita izmisumā. Tā vietā, viņš dziedināja lapiņu pēc lapiņas, ziedu pēc zieda, ar visu savu mīlestību. Šis stāsts

atkārtojās no gada uz gadu; skauģi iznīcināja dārzu, un dārznieks atkal atdzīvināja dārzu atkal un atkal ar milzīgu pacietību.

Sievietei, kas visu to bija vērojusi, kļuva žēl dārznieka. Viņa viņam sacīja, “Kāpēc tu nekā nedari, lai aizsargātu savu dārzu? Tu pieliec tik daudz pūļu, tu dzīvo ar savām puķēm stundām ilgi, tu ziedo tām dienas, mēnešus un gadus. Bet skauģi atnāks atkal un iznīcinās tavas pūles vienā naktī”.

Dārznieks, kas tikko bija iestādījis zemē jaunu sīpolu un ar rokām to aprušināja, pacēla savas acis. "Neuztraucies," viņš sacīja, "viņi var iznīcināt tikai ārējo ziedu. Neatmaidība/pastāvība ir manā dvēselē – tas ir zieds, kuru viņi nekad neiznīcinās!”